

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **S.**, IČO : 30 807 484, proti povinnej **O.**, vedenej súdnou exekútkou JUDr. Annou Dírerovou, Exekútorový úrad Gajova 7, Bratislava, pod EX 170/07, **pre vymożenie 2 538,90 €**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 37 Er 771/2007, o dovolaní súdnej exekútky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 25. novembra 2010, sp.zn. 20 CoE 235/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II uznesením z 9. decembra 2009 č.k. 37 Er 771/2007-9 zastavil na podnet súdnej exekútky zo dňa 7. októbra 2009 exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. h/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti – Exekučný poriadok (ďalej len „Exekučný poriadok“) a uložil oprávnenému povinnosť zaplatiť súdnej exekútky trov exekúcie vo výške 72,45 €. O trovách exekúcie rozhodol podľa § 203 Exekučného poriadku a §§ 14, 15 a 22 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov (ďalej len „vyhláška“). Súdna exekútky si uplatnila podľa časovej špecifikácie úkonov exekučnej činnosti odmenu za 6 hodín exekučnej činnosti v sume 39,84 € (6 x 6,64 €), za 31 paušálne odmeňovaných úkonov v sume 102,92 € (31 x 3,32 €), hotové výdavky v sume 50 € a 19% daň z pridanej hodnoty (DPH) zo súčtu uvedených položiek (192,76 €) vo výške 36,62 €, spolu 229,38 €. Z takto uplatnenej odmeny priznal súd súdnej exekútky odmenu podľa § 14 písm. a/ Vyhlášky za 2 hodiny účelne vynaložené na exekúciu v sume 15,80 € vrátane DPH.

Za 4 uplatnené úkony jej priznal odmenu tým spôsobom, že každý z úkonov časovo vymedzil na 20 minút, uvedené časy spočítal (spolu 80 minút) a za každú aj začatú hodinu priznal 6,64 € + DPH. Súdnej exekútorke nepriznal odmenu za : zápis návrhu do registra, pridelenie spisovej značky a kontrola náležitostí návrhu a žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie s odôvodnením, že ide o činnosť spojenú so získaním poverenia na vykonanie exekúcie. Ďalej podľa § 14 ods. 1 písm. b/ a § 15 ods. 1 Vyhlášky priznal odmenu vrátane DPH za 9 úkonov exekučnej činnosti v sume 35,55 € (9 x 3,95 €). Podľa § 22 Vyhlášky priznal súdnej exekútorke náhradu hotových výdavkov v sume 21,10 €, nepriznal jej náhradu za výdavky uplatnené v súvislosti s vykonávanou kancelárskou činnosťou v sume 28,90 € : kopírovanie, obálky, papier, spisový obal, toner, atď. s odôvodnením, že sú zohľadnené v odmene exekútora.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie súdnej exekútorke uznesením z 25. novembra 2010 sp.zn. 20 CoE 235/2010 uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti (t.j. v časti priznaných trov exekúcie) zmenil tak, že oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť súdnej exekútorke trovy exekučnej činnosti potrebné na účelné vymáhanie nároku v celkovej výške 62,84 € do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Náhradu trov odvolacieho konania súdnej exekútorke nepriznal. S poukazom na ustanovenie § 196, § 200 ods. 1, § 34 ods. 1, § 54 a § 95 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku, na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že súdnej exekútorke patrí odmena podľa § 14 ods. 1, 2, 3, § 15, § 26 v spojení s § 27a Vyhlášky vo výške 43,16 €, zaokrúhlene 44 €, ktorá sa zvyšuje o DPH vo výške 19%, a teda súdnej exekútorke patrí odmena 52,36 €, zaokrúhlene 52,50 € a náhrada účelne vynaložených výdavkov v celkovej sume 10,34 €.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie súdna exekútorke, navrhla ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila tým, že odvolací súd rozhodol v časti trov exekúcie v jej neprospech bez toho, aby mal príslušný návrh, ktorý by odôvodňoval jeho rozhodnutie, teda rozhodol o niektorých položkách, tvoriacich trovy exekúcie bez návrhu, i keď tento bol potrebný, čím zaťažil konanie procesnou vadou v zmysle § 237 písm. e/ O.s.p. Priznať nižšie trovy exekúcie, než boli priznané prvostupňovým súdom, mohol len v prípade, že by sa voči uzneseniu odvolal aj oprávnený, tento sa však neodvolal. Súd teda nedisponoval potrebným návrhom.

Oprávnená sa k dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243 ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v tejto procesnej forme, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo uznesením, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.) alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) alebo rozhodnutie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Dovoláním napadnuté uznesenie síce vykazuje znaky rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p., súčasne však ide o uznesenie o trovách konania, proti ktorému ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. prípustnosť dovolania výslovne vylučuje.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je

postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné, sa dovolací súd zameral predovšetkým na okolnosti, ktoré dovolateľka v dovolaní namietala.

Podľa § 237 písm. e/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný.

Občianske súdne konanie je ovládané dispozičnou zásadou a začína sa na návrh. Bez návrhu môže súd začať konania uvedené v ustanovení § 81 ods. 1 O.s.p., ako aj v ustanovení § 81 ods. 2 O.s.p. Nedostatok návrhu na začatie konania je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania. Ak konanie napriek tomu prebieha a nejde o prípad, kedy súd môže začať konanie bez návrhu, je treba konanie v ktoromkoľvek jeho štádiu zastaviť.

S poukazom na uvedené procesná vada v zmysle citovaného ustanovenia § 237 písm. e/ O.s.p. sa vzťahuje iba na prípady, kedy nebol podaný návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, o ktorý prípad však v prejednávanej veci nejde. Dovolateľkou uvedený dovolací dôvod podľa obsahu preto bolo možné posúdiť len ako dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., teda že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. V tejto súvislosti však treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci Občiansky súdny poriadok považuje za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vždy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z § 239 O.s.p., nebola preukázaná existencia dovolateľkou namietanej vady konania v zmysle § 237 písm. e/ O.s.p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdnej exekútorky podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1

písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie § 146 ods. 2 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. apríla 2012

JUDr. Ľubor Šebo, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová